

La crònica Eva Pomares

'Renfespotting'

Dues hores i quart de 'festa' en un tren entre Barcelona i Montblanc, en què no van faltar ratlles de cocaïna, cervesa, música, tabac i crits a cor. El revisor? Ni es va immutar

"Viva Napoli!" Amb aquest crit i fent l'onada, un grup de deu joves italians saludaven l'arribada a l'estació de Sants del tren que, disabte a la tarda, els havia de portar a Lleida. Els pocs que havíem pujat a Passeig de Gràcia ens vam preparar mentalment per a un viatge molt i molt pesat. Resignació, que tampoc no és cap novetat. Sóc usuària habitual de la línia de mitjana distància Lleida-Barcelona, amb parada a Montblanc. És més barat, menys contaminant i no cal aparcar el cotxe a Barcelona. I això malgrat el periple: el viatge dura el doble que en vehicle privat, dues hores i quart en l'era del tren d'alta velocitat, que a Montblanc sols veiem passar. La raó és que la meitat dels quatre trens diaris d'anada i quatre de tornada existents van via Reus i Tarragona, en lloc d'escurçar per Valls. Són la mateixa freqüència i horaris que el 1989, quan vaig començar la meua relació amb Renfe. Ara, quan tens la sort de trobar seient, vas més còmode, però l'estació està tancada la major part del dia. Ni tan sols no s'han molestat a posar els horaris al defora. És la lenta decadència de la mitjana distància, els viatgers de la qual ens fem un fart de riure quan veiem omplir titulars amb els problemes temporals de les rodalies i les inversions del TAV.

Aquests pensaments i una creixent sensació d'impotència m'anaven corcant. Amb un llibre a la mà, intentava aïllar-me d'un armari napolità cridaner, assegut al meu costat i amb els pantalons pràcticament abaixats. La resta de la colla eren repartits pels seients del costat, paret per paret amb la cabina del conductor, que havia engolit el revisor just arribar a Sants. Els napolitans engegaven la música dels mòbils i s'anaven passant una ampolla de cervesa, entre crits de "fiesta!!", al·lusions a la "belleza d'Espanya" i cançons de borratxera. El passadís era col·lapsat de gent. Impossi-

Mentre rodalies i l'alta velocitat milloren, la mitjana distància està abandonada ■ Q. PUIG

ble fugir. Imprudent enfrontar-m'hi sola. Després d'una hora de cridòria, el revisor va treure el cap pel marc de la porta. Els napolitans li van mostrar una cigarreta. Ell, sense demanar-los bitllet ni que moderessin el comportament, es va limitar a somriure i a dir-los que al tren no es podia fumar i que al cap d'una hora i mitja arribarien a la destinació. A Vila-seca, el revisor va baixar del tren, com si allò no fes amb ell. Ens va deixar orfes. Aleshores, sí va començar la festa de veritat. Emulant *Trainspotting* però amb cocaïna, els napolitans

van usar el reposabraços de la finestra per tallar-la i anar-la esnifant per torns. Va aparèixer més cervesa i es van encendre cigarretes. Una parella catalana va aprofitar per fumar-se un parell de purets, i es va intensificar la sensació d'ofec. Jo, fumadora que sóc, vaig endinsar-me encara més en una ràbia impotent contra Renfe i l'incivisme. De nosaltres, no se'n recorda ningú, vaig pensar. Si de cas, el ministre de Foment. Fa uns dies ens va enviar el missatge que les línies no rendibles es tancaríen. Per allò del servei públic.

LA COLUMNA Jordi Soler

Els polítics ja no són el que eren

Tenim els polítics que ens mereixem perquè per això els vam votar? Els vam votar perquè no hi havia res més? Val la pena anar a les urnes amb el planter de líders que es presenten? Que cadascú respongui d'acord amb la seva consciència i, sobretot, amb la seva experiència. Temps era temps, el desaparegut professor Carles Muñoz Espinalt -que aviat oblidem segons qui- maldava per trobar líders de veritat, líders autèntics capaços de dirigir Catalunya, de governar-la amb patriotisme, sí, però també amb rigor polític, assenyadament, amb el cap fred i els peus calents. Gràcies a la democràcia, els partits polítics poden presentar llistes electorals i la ciutadania donar el poder als candidats que les encapçalen. I, també gràcies a la democràcia, si aquestes persones ho fan malament, la propera vegada que hi ha eleccions se'ls pot tornar a casa seva i votar una altra opció. Ara bé, la democràcia no preveu donar-nos consells quan l'oferta és insatisfactòria siguin quines siguin les palums en joc. Ara mateix, a casa nostra hi ha força rebombori, i en diversos fronts. La resposta a la sentència del Constitucional sobre l'Estatut crea divisions, estira i arronses i posicions indecises. El cas Millet, amb una comissió parlamentària que és una autèntica farsa, un vodevil en què els uns i els altres s'acusen i contraacusen, es tiren els plats pel cap i fan tot el possible perquè res no quedi clar, ans al contrari, per embolicar la troca i entorbolir-ho tot encara més. I d'aquesta gent cridanera, maleducada, fins i tot, que sovint no se sap per on agafar-la, n'hauríem de triar, en un proper futur, el nostre govern, el govern de la Generalitat. Però és el que hi ha, i amb aquest ventall polític hauré de conviure i, quan toqui, escoltar els seus discursos de buida grandiloqüència, la promesa d'uns programes de govern bona part dels quals després no es realitzaran perquè una cosa és dir i una altra fer. Això sí, gràcies a ells tenim un programa televisiu extraordinari: *Polònia*.

DEL 17 JULIOL AL 14 AGOST A LES 22 H

36a Festival de Música de Cambrils 2010

17 07 DEL-REVÉS	19 07 QUARTET DE SAXOFONS LIMNOS	25 07 ORQUESTRA DE CAMBRA TERRASSA 48	27 07 JOAN MANUEL SERRAT	30 07 COE INFANTIL GUILLEM FORTUNY-IN TEMPO ENSEMBLE
31 07 SOWETO GOSPEL CHOIR	01 08 S.ORTEGA QUARTET & D.ESPINÓS	04 08 ALEX ALGUACIL	08 08 CIA. DOMUS DEL KARO	11 08 JAUME VILASECA QUARTET
12 08 S.ORTEGA QUARTET & D.ESPINÓS	04 08 ALEX ALGUACIL	08 08 CIA. DOMUS DEL KARO	11 08 JAUME VILASECA QUARTET	13 08 LILIANE QUESTEL
08 08 LA LOCOMOTORA NEGRA & BIG MAMA	08 08 CIA. DOMUS DEL KARO	11 08 JAUME VILASECA QUARTET	13 08 LILIANE QUESTEL	14 08 MARIA DE MEDEIROS

RESTAURANT SANC XAMA "Sanc Festival" preu al concert
 www.festivaldecambrils.cat Tel. 977 36 84 84